

tješi bolesnike i da liječi grješnike, daje se za hranu vjernicima! Svećenik nastoji, da svijet upozna i uzljubi Krista kao svog najvećeg prijatelja!

Radi svega toga Majka se Kristova posebnom majčinskom ljubavlju brine za svećenike i pomaže ih posebnim nebeskim milostima, koje su im potrebne u njihovu radu. Pomaže ih **milostima žive i žarke vjere**, da mognu kako treba čuvati netaknut depositum fidei, i širiti pravu vjeru. Brine se, da na Kristovim svećenicima svijetli **krepost svete čistoće**, jer je za anđeosku službu potrebna i bijela anđeoska čistoća, kako bi se mogle nadvladati mnogovrsne zamke sotone, vjekovnog Božjeg neprijatelja. Potrebna im je čistoća na usnama, da dostojno mogu navješćivati riječ Božju. Čistoća ruku, koje se dotiču svetog Žrtvenika i neokaljanog žrtvenog Jaganjca. Čistoća srca, koje ima biti svaki dan živi tabernakul Božji. Čistoća misli, osjećaja i nakana, kao u Božjeg službenika.

Napokon je potrebno, da svećenik bude uvijek i **hrabar Kristov stjegonoša**, da neustrašivo žigoše svaku nesavjesnost i nemarnost kršćana. Da uvijek, bez kolebanja, mogne reći, poput svetog Ivana Krstitelja: »**Non licet!**«, te poput apostola, svojih predšasnika: **Non possumus!**

U toj teškoj i svetoj svećeničkoj službi, Marija Kristovim svećenicima pomaže šaljući im od Krista nebeske darove, da budu uvijek hrabri i puni pouzdanja u Krista, a nikad kukavice i izdajice! Ako treba štogod i pretrpjeti, primit će to rado poput apostola, koji »*ibant gaudentes a conspectu concilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati* (Dj. Ap 5, 41).

Majka Kristova ima velik udio u uspjesima svećeničke službe. Svaki svećenik zahvaljuje Majci Mariji i za sveto svećeničko zvanje i za sve uspjehe u teškoj svećeničkoj službi.

Zato nije čudo, da su svi dobri svećenici, od svetog Ivana apostola, pa do naših dana, gojili prema Presv. Djevici Mariji posebnu sinovsku pobožnost, punu žara i zahvalne ljubavi.

Neka naša Velika Gospa, Marija Isusova Majka, bude uvijek naša velika savjetnica, pomoćnica i tješiteljica u svim našim poduzecima za slavu Božju i spasenje svijeta. Neka nam briše i naše svećeničke suze kao i svom Sinu Isusu. Neka bude uvijek uz nas Velika Majka Crkve i Velika Majka našeg svećeništva! Sancta Maria, interveni pro clero!...

S franc. preveo Dr SREČKO BOŠNJAK

NEŠTO O IMPROVIZACIJI U CRKVI

Ima dvije vrste improvizacija u crkvi. Jedna genijalna, stvaralačka i puna izražajnosti, a druga, koja više sličići na nehaj, nemar i neurednost, pa ostavlja mučan utisak. Mislim da je najzgodnije da opišem primjerak jedne i druge vrste.

Među one prve, lijepe, spada improvizacija sv. Franje Asiškog u kod Grecia. U svojoj neizmornoj ljubavi prema Isusu, sveti je Franjo želio što zornije prikazati misterij božićne noći: skupljao je okolne pastire i životinje, a osam grlio i ljubio djetesca, kojeg je u duhu vidio. A sve što se čini iz ljubavi, to i djeluje.

Znam jednu redovnicu koja je veoma želila postaviti »Betlem« a nije zato imala drugo osim kipa djeteta Isusa. Još je u kapelici bio kip Srca Isusova i sv. Josipa. Kip Marijin lijepo je obukla u platno i postavila kraj djeteta a svetog Josipa malo podalje a u naručaj dala kup sijena, pa je sve skupa djelovalo intimno, obiteljski i toplo.

I o Uskrsu često se događa, da se želi postaviti »Božji grob« a nema se čime, mada se nabavi nešto novo ili je prekasno ili nema sredstava. Jedan seoski župnik pomagao se ovako: Imao je u crkvi stojeći kip ranjenog Isusa. Taj je kip položio, tijelo omotao u platno koje je ukusno složio. Otvorene oči Isusove — pokrio je tijestom, koje je običnim vodenim bojama obojao, da boja bude slična boji kože. Postavio je tu mnogo cvijeća i koju svijetiljku i svi, naime vjernici bili su upravo dirnuti lijepim Božjim grobom.

Konačno još jedan slučaj: U jednoj crkvi u Bosni trebao se postaviti kip svetog Franje sa vukom i janjetom. Ali, uvidjelo se, da je boja kipa i boja stijene u crkvi veoma slična, pa se kip ne bi dovoljno istaknuo. Zato smo iza kipa improvizirali šumu pomoću odsječenih grana. To se je lijepo slagalo sa čitavom kompozicijom. Kasnije ta se improvizirana šuma nadomjestila solidnom zelenom pozadinom, ali za one dane postave improvizirana šuma dobro je došla.

Evo, to su nekoliko primjera stvaralačke improvizacije koja traje nekoliko dana i onda se skida. Ali ima i ona druga, gdje nadomjestak ostaje trajno i ostavlja loš utisak. Na primjer: Ne jedanput naišla sam u crkvama na improvizirani tron za izlaganje Presvetog Otajstva. Na svetohranište stavila se daščica, pa koja knjiga i možda još jedna daščica, sve skupa se pokrilo nekim ručnim radom i — tron bio gotov. No ne samo gotov za sada, nego za trajno i dugotrajno. Ovakova se improvizacija mora osuditi. I najsiromašnija crkvice će uvijek naći toliko sredstava da nabavi solidno drveno ili kameno podnožje, za izlaganje Presvetog. Isto tako nelijepo djeluje, kada se koji kip postavlja na postament napravljen od nekoliko letava i presvučen recimo, sa vrećom. I toga sam naišla u crkvama koje mogu nabaviti drveni ili kameni postament.

Također često se vidi, da uskrsna svijeća koja predočuje Krista na nekakvo skalupljeno podnožje.

Ostaju mi nezaboravne riječi biskupa Josipa Pavličića, koji mi je jednom rekao, da je još kao dijete upravo trpio, kada je vidio, da se Uskrsna svijeća postavlja na kako je rekao, cjepanicu. Zato nije žalio ni truda ni troška, da za svoju crkvu u Ogulinu priskrbi monumentalniji uskrsni svijećnjak iz bronce.

Znam da to nije mala briga, da u crkvi bude sve dostojno i solidno makar i skromno. Ali ako se to ne čini, onda je to svjedočanstvo mlakosti i nehaja. A u Otkrivenju piše: »Znam tvoja djela, da nijesi ni studen ni vruć! Ali jer si mlak i nijesi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz usta svojih.«

MILA Vod